

Okresní kolo dějepisné olympiády

Je středa, sedm hodin ráno. Není na tom nic moc zvláštního až na to, že já a další tři spolužáci dnes nemusíme do školy. Proč? Protože jsme dosáhli největšího počtu bodů ve školním kole dějepisné olympiády a tím pádem dnes odjíždíme do okresního kola. Téma bylo stejné jako ve školním kole

„Ve zdraví i v nemoci“ (Od šamana po penicilin)

Nervy pracují už od rána, ale to doufám časem zmizí, řekla jsem si. Půl osmé, je čas vyrazit ke škole. Na náměstí už na mě čekají spolužáci **Jana Knutelová, Jirka Klech a Lukáš Tisoň**. Jak tak na ně koukám, ani jim není dvakrát do smíchu. Ještě rychle do obchodu pro čokoládu na uklidnění nervů a může se vyrazit. Auto už na nás čeká, se smíchem se vmákneme dovnitř a jedeme. Hurá, Krnove... Už jedeme...

Za chvíli už se nacházíme před budovou Střediska Méďa v Krnově, kde na nás čeká nesnesitelně těžký test. Řekli jsme si, no bože, nic tak těžkého tam přece nebude. Ale to byl omyl. Vešli jsme do velkého sálu a rozhlédli se kolem. Tak, a můžeme jet domů. Proti nim nemáme šanci. Všichni vypadali tak strašně chytře a sebevědomě. No nic. Máme ještě pár minut na došprtání některých informací a už se nám rozdává zadání testu. Jakmile jsem si test pozorně přečetla, už po první stránce mi bylo jasné, že to nemůžu napsat, přestože jsme nikdo přípravu nepodcenili. Ještě jsem se v rychlosti otočila na Janu, abych zjistila jak na tom je a řeknu Vám, že mě její pohled totálně vystrašil. Začali jsme tedy s psaním odpovědí. Připadalo mi, že se asi spletli a dali nám test pro studenty na úrovni vysoké školy. Záběr byl vskutku široký, od pravěku přes starověk, dále pohled na středověkou medicínu, osvícenství, první republiku až do poválečného období.

Dobře, otázka číslo 17.. **Napiš rok, kdy byl vynalezen mikroskop.** Bože, jak to mám vědět, řekla jsem si. Koukla jsem na hodiny, které se snad zastavily. Všichni už jsme byli hotoví a do konce limitu nám pořád ještě zbývalo dvacet minut. Konečně, testy se odevzdávají. Ufff, to bylo něco. Vytáhli jsem si svačiny a začali si sdělovat naše smíšené pocity. Už po pěti minutách jsme se začali smát, protože každý odpovídal zcela jinak. Za chvíli už z nás všech nervy zcela opadly a byli jsme v klidu a pohodě. Všichni už vypadali uvolněně, poslouchaly se písničky, mluvilo se o všem možném.

Po nějaké době už byly známy výsledky, proto se mohlo přejít na vyhodnocení a na předání cen vítězům.

No, sice jsme nevyhráli, ale nebyli jsme ani poslední. Skvěle jsme si to užili a všichni jsme se shodli na tom, že klidně bychom jeli ještě jednou.

Za nějakou dobu už jsme opět byli v našem starém dobrém Benešově. Rychle jsme se rozloučili a spěchali domů, protože teprve tam, na nás všechny čekala ta největší odměna.. Pusa od maminky.

Martina Vysloužilová, 9.třída